

gut la bona pensada d'anar
a fer la castanyada a mon-
tanya. Hem sortit de casa
a punt de mitgdia y --
costa amunt. D'espres
d'una caminada d'hora
y mitja hem arribat a
la Font de la Tonereta.
Hem encès foc y un cop
morta la flama hem col-
gat las castanyas al caliu.
No enalhonavam, perquè
allí dalt es sencillament
ridicul dir més paraules
de las ~~res~~trictament neces-
saries. Sols se sentia el
silenci dels grans espais
y el rajoli de l'aygua
regalada que sortia de
la canal de fusta piado-
sament arreglada per algun

Gasademunt
1-11-03

J. En Francesc Pujol:

Estimat amic:

Soc un gaudul y li tindria
que haver escrit més aviat. Pero
ja no hi ha remey. El temps
no pot tornar enrera. Etc.

¿Que fa vostè? ¿Ha co-
mensat les lliçons ab el Mes-
tre? ¿Treballa fersa? ¿Y a
l'Orfeo que fan? ¿Quins
plans tenen? ¿Y a Bar-
celona, que hi ha d'art?

Totes aquestes pregun-
tes volen una resposta
y ningú més indicat que

1175

vostre pera donarmela. Espero
donchs que en aras de la
nostra amistat faré el
sacrifici de escriure, obra
de misericordia per la qual
li estaré agraït perpetua-
ment. Fasseu càrrec que
això es un verdader desterro
alont vist incommunitat
de tot hom, especialment
ara que els Bons ens han
abandonat.

No cregui per lo que
li dic que soc un ser des-
graciat, encara que a esto-
nas estigui de mal hu-
mor. Dispero aquí de
moltes estonas vagatives
que vuy dedicar al estudi.
Ademés m'anima molt

pensar que aquest hivern de
vida de montanya ha de
posar l'últim puntal a
la meua salut, si Deu
vol que no hi hagin més
entrebanchs, poquent ser
un xich menys inútil
que ho hi sigui fins ara.

Mes sobretot, amic
Pujol, la font inacabable
de goigs y d'emoció,
es la naturalesa. La
naturalesa sempre nova,
sempre diferent y sempre
interessant, sempre sor-
prenent. ¡Quins espectacles
per l'espirit!

Ara mateix tinc l'àni-
ma plena d'aquestas
emocions. Figuriu que hi

Girem la vista enrera per
donar l'últim aden a la
montanya que deixem ab
recansa y quedem mara-
vellats:

Un hermesíssim arc de
Sant Martí corona el
Montseny, donantli més
majestat.

¡ L'arc de Sant Martí
es símbol d'esperança!

¡ Ay dispensi! Fantasiant,
ja no'm recordava, en pri-
mer lloch que li estava es-
crivint, y en segon lloch que
en lo dia d'avuy tota persona
que's respecti un xich se'n va
a veure el Tenorio ó hi a berenar
al Cementiri nou, abduas accions
sumament profitosas en sufragi de
las pobres ánimas del Purgatori.
Al Mestre moltes coses, enseynli
aquesta, que's nina de mi per vosté
una alerçada.

pastor. Moltes ulls no's can-
savan de mirar.

En primer terme el gos
agegut y mirantnos ab los
ulls mitg aducats. Al seu
voltant l'herba humida.
Un xich més avall comensa-
va la riera que anava
baixant, baixant, allu-
nyantse. If el sot de
la riera covert de faigs
ab fullas de tots colers:
verdus, grogas, vermellas.
If els faigs també s'ana-
van allunyant ab la riera.
Semblaba que, abandonat
nant els cims, valian avall,

avall fins a la terra plana.
i Misteri!

Y allà lluny jo la veia
la terra plana. El Sol hi
tocava!

L'últim terme del
grandios paisatge era el
Piuen: montanyes bla-
vas, d'un blau clar, lo-
cim coronat de neu inma-
culada; algunes no vol-
guent revelar llur bellesa
sobirana s'embolcallaven
de núvols grisencis.

¡Ah! Una castanya a-
drevida fa explosió. Les de-
mes ja estan serradas. ¡Quien
son de gustosas!

Formem a la munda
contemplació.

¿Que sento? Son les

campanes de Vich que toquen
a morts.

Resem un Pare Mestre
pels fidels difunts. Deu es el
Arxi nostra plegaria. Som
tan aprop del cel!

Ja es tart; el sol s'en va
a la posta. Devallem de
la montanya. Un nou
panorama es presenta a no-
stra vista extasiada. Veig
l'observatori del Tibidabo
y penso als els amichs de
ciutat. Veig S. Llorens,
veig Montserrat; ¡oh Mont-
serrat des tacantse fresch
d'un cel ben groch!

Ja veiem la baixada.
Un naval sense malícia
deixa caure quatre gotes

